

РЕШЕНИЕ

№ 934

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 148 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **СТОЙЧО Т. ПОПОВ**

при участието на секретаря **ЦВЕТЕЛИНА ИЛ. П.**
като разгледа докладваното от **СТОЙЧО Т. ПОПОВ** Гражданско дело № 20221110133185 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

С искова молба ищецът „фирма“ ЕАД е предявил кумулативно обективно съединени положителни установителни искове с правно основание по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 430 ал. 1 и 2 от ТЗ срещу Н. П. Т. да бъде признато за установено, че ответницата дължи следните суми: сумата от 10170,89 лв., представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 7001198862/27.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.04.2021 г.; сумата от 2611,45 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ЧГД № 24304 по описа за 2021 г. на СРС, III ГО, 148 състав.

Ищецът твърди, че между страните бил сключен Договор за потребителски кредит № 7001198862 от 27.04.2020 г., по който ищецът предоставил 10299,97 лв. (за рефинансиране на кредит по договор 7001022708), които ответникът се задължил да върне с възнаградителна лихва 46,67 % годишно на 37 месечни вноски съобразно погасителен план. Ответникът просрочил вноските с падежи 05.09., 05.10. и 05.11.2020 г., поради което на 18.03.2021 г. ищецът му връчил уведомление за предсрочна изискуемост. Ответникът възразил срещу издадената по ЧГД № 24304/2021 г.

на СРС заповед за изпълнение, като след подаване на заявлението заплатил 440,00 лв. Ищецът моли да бъде признато за установено, че ответникът му дължи сумата 10170,89 лв. главница, ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК и сумата 2611,45 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Н. П. Т., с който оспорва наличието на облигационно отношение, като се позовава на пренасяне на подписа му и отрича да е получил главницата. Твърди, че договорът е изцяло нищожен поради противоречие на размера на възнаградителната лихва с добрите нрави, поради дребен шрифт и поради липса на реквизити (срок, методика за референтен лихвен процент, годишен процент на разходите, разбивка на месечните вноски, указания за правото на извлечение, правото на отказ, реда за прекратяване и извънсъдебните способности за решаване на спорове). Прави възражение за давност. Моли за отхвърляне на исковете.

С Молба от 30.12.2022 г. ищецът е уточнил, че със заявление за рефинансиране от 20.04.2020 г. ответникът е пожелал да рефинансира задължението си по договор за потребителски кредит № 7001022708 за сумата от 10299,97 лв., колкото е и цялата главница по процесния договор за потребителски кредит.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

От приобщеното ЧГД № 24304/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, се установява, че въз основа на заявление от **28.04.2021 г.** на 10.12.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и издаден въз основа на нея Изпълнителен лист на 20.02.2022 г., с които е разпоредено ответницата да заплати на ищеца сумите: сумата от 10170,89 лв., представляваща главница по договор за потребителски кредит, ведно със законна лихва от 28.04.2021 г. до изплащане на вземането, сумата от 2805,94 лв., представляваща възнаградителна за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г., сумата от 245,51 лв., представляваща обезщетение за забава за

периода от 05.09.2020 г. до 16.04.2021 г., както и сумите 264,45 лв. държавна такса и 41,00 лв. възнаграждение на юрисконсулт. Въз основа на издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист е образувано изп. дело № 20228410401638 по описа на ЧСИ Неделчо Митев, рег. № 841 при КЧСИ. Заповедта е връчена на ответника на 18.04.2022 г., като в едномесечния срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК на 16.05.2022 г. същият е подал възражение срещу нея. На ищеца са дадени указания, че в едномесечен срок от съобщението може да предяви иск за вземането си. В дадения едномесечен срок на 21.06.2022 г. ищецът е предявил иск за следните вземания сумата от 10170,89 лв., представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 7001198862/27.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.04.2021 г.; и сумата от 2611,45 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г. С молба от 30.08.2022 г., подадена в заповедното производство ищецът е заявил, че след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение от страна на длъжника са направени плащания в общ размер на 440,00 лв., както следва: 190,00 лв. на 12.05.2021 г.; и 250,00 лв. на 13.12.2021 г. С молба от 02.12.2022 г. длъжникът потвърждава, че е посочените суми, както и че не е налице правен интерес от водене на исково производство за тях. С Определение от 20.12.2022 г. издадената по ЧГД № 24304/2021 г. заповед за изпълнение е обезсилена в частта относно сумата 245,51 лв. – обезщетение за забава за периода от 05.09.2020 г. до 16.04.2021 г., както и относно горницата над 2611,45 лв. до включения в заповедта размер 2805,94 лв. – възнаградителна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г., а производството по това дело е спряно в частта за разноските по обезсилената част от заповедта до приключване на настоящото ГД № 33185/2022 г. на СРС с влязъл в сила съдебен акт.

От приетите писмени доказателствени средства: заявление-декларация за установяване на договорни отношения, заявление за рефинансиране на задължение по договор за потребителски кредит № 7001022708 и договор за потребителски кредит № 7001198862/27.04.2020 г. – представени в оригинал по делото, се установява, че между ищеца „фирма“ ЕАД и ответника Н. П. Т. на 27.04.2020 г. е сключен договор за потребителски кредит, по силата на който на ответника е отпуснат кредит за общо ползване в размер на сумата от 10299,97 лв., със срок до 05.08.2023 г., при годишен лихвен процент (ГЛП) в размер на 46,67 %, при годишен процент на разходите в размер на 48,79 %,

общ размер на сумата за връщане – 19599,29 лв. В договора е инкорпориран погасителен план, съгласно който изплащането на кредита е разсрочено на 37 месечни вноски, 36 от които в размер на 529,71 лв. и една в размер на 529,73 лв., с краен срок за издължаване до 05.08.2023 г.

От приетото по делото извлечение от сметка № BG52TBIB93101034439412 по договор за потребителски кредит № 7001022708 се установява, че сумата от 10299,97 лв. е постъпила по сметката на 28.04.2020 г.

От представеното уведомление за предсрочна изискуемост от 21.01.2021 г., получено на 18.03.2021 г., видно от приложената обратна разписка, се установява, че поради просрочие в плащането на вноски с падеж 05.09.2020 г., 05.10.2020 г. и 05.11.2020 г., на основание чл. 60, ал. 2 от ЗКИ и чл. 16, т. 2 от договор за кредит ищецът е обявил задължението по процесния договор за потребителски кредит за изцяло предсрочно изискуемо.

В проведеното на 10.01.2023 г. открито съдебно заседание от съда в присъствието на представители на страните е извършен оглед на представения в оригинал договор за потребителски кредит, при което е констатирано, че размерът на шрифта е 12, като страните са заявили, че нямат забележки по отразяването на установеното при огледа и нямат искания за други констатации.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира като обективно, компетентно, изготвено с необходимите знания и умения, се установява следното. Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по процесния договор за кредит е извършено едно плащане в размер на 535,40 лв. на дата 03.09.2020 г., с което са погасени: първа месечна вноска с падеж 05.08.2020 г. в размер на 529,71 лв., включваща 129,08 лв. за главница и 400,63 лв. за договорна лихва; и лихва за забава в размер на 5,69 лв. върху просрочената вноска за главница за периода от 05.08.2020 г. до 03.09.2020 г. Неплатени към 28.04.2021 г. са останали следните суми: главница в размер на 10170,89 лв., отнасяща се за падежирали вноски 05.09.2020 г. до 05.03.2021 г. и предсрочно падежирала главница на 18.03.2021 г.; договорна лихва в размер на 2805,94 лв., отнасяща се за падежирали вноски 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г.; обезщетение за забава в

размер на 276,59 лв. за периода от 05.09.2020 г. до 28.04.2021 г. Неплатени към датата на изготвяне на заключението на ССЕ – 03.05.2023 г. са останали следните суми: главница в размер на 10170,89 лв., отнасяща се за падежирали вноски 05.09.2020 г. до 05.03.2021 г. и предсрочно падежирала главница на 18.03.2021 г.; договорна лихва в размер на 2597,77 лв., отнасяща се за падежирали вноски 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г.; обезщетение за забава в размер на 531,15 лв. за периода от 05.09.2020 г. до 03.05.2023 г. Сумата от 10299,97 лв. е постъпила по разплащателна сметка № BG52TBIB93101034439412 с титуляр ответника на 27.04.2021 г. с основание „Захранване на клиентска сметка за плащане по кредит Реф.:2030250 Осн.: Плащане от клиент по сметка BG20TBIB93101000000138 в „фирма“ ЕАД“. Постъпилата сума представлява усвояването на процесния кредит. Размерът на ГПР е 48,79%, като вещото лице е конкретизирало и метода, по който е формиран ГПР. Максималният размер на възнаградителната лихва е 47,6782186757219 % при абсолютна стойност от 9533,19 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

С оглед твърденията, съдържащи се в исковата молба, съдът приема, че е сезиран с кумулативно обективно съединени положителни установителни искове с правно основание по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 430 ал. 1 и 2 от ТЗ.

Основателността на исковата претенция е обусловена от следните предпоставки (юридически факти), а именно: сключването на договор за кредит, валиден по форма и съдържание; предаването на главницата (по сметка на ответника или че има уговорка за рефинансиране на предишен кредит, неговия размер и прехвърлянето на сумата по него), размерите на главницата и лихвите; връчването на изявлението за предсрочната изискуемост; уговорения ред на погасяването; действия, водещи до спиране и прекъсване на давността. Тежест на ищеца е било да докаже наличието на тези предпоставки при условията на пълно и главно доказване. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащането: своевременно плащане на главницата и лихвите.

От представените по делото доказателства съдът приема за установено, че между страните е възникнало валидно облигационно отношение по

договор за потребителски кредит, по силата на което ищецът е предоставил на ответника заемна сума в размер на 10299,97 лв. за рефинансиране на кр, а последният се е задължил да върне същата при условията и сроковете, предвидени с договора и погасителния план, в т. ч. ведно с договорна лихва, представляваща възнаграждение на кредитора за предоставения на потребителя за срока на договора финансов ресурс. Ето защо и съдът приема, че за кредитоплучателя валидно е възникнало задължението за връщане на предоставената му в заем сума на договорените от страните месечни падежи.

Установено е на следващо място, че след 03.09.2020 г. ответникът е спрял да изпълнява редовно задълженията си по договора и е преустановил плащанията по същия.

Съгласно клаузата на чл. 16.2. от договора, при просрочие на три поредни месечни вноски цялото му непогасено задължение става предсрочно и незабавно изискуемо, считано от датата на последната от трите поредни месечни вноски. Считано от тази дата започва да се начислява лихва за забава в размер на законната лихва. Установи се, че съгласно разясненията, дадени с т. 18 от Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС ищецът е обявил на ответника, че счита кредита за изцяло предсрочно изискуем, с изрично уведомление, връчено на длъжника на 18.03.2021 г., видно от приложената по делото обратна разписка

Съгласно дадените разяснения в т. 18 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната страна и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Разпоредбата на чл. 60, ал. 2 ЗКИ допуска кредитът да бъде обявен за

предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски по кредита, хипотеза, която е предвидена и в чл.16.2 от процесния договор за кредит.

Доколкото по делото е установено, че кредитополучателят не е погасявал редовно задълженията си, както и че към момента на получаване на изявлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост (18.03.2021 г.) непогасени са били вноските с падеж 05.09.2020 г., 05.10.2020 г. и 05.11.2020 г., то и съдът приема, че за банката са били налице предпоставките да упражни надлежно това правото си да обяви вземанията по договора за изцяло предсрочно изискуеми, за което ответникът е надлежно уведомен на 18.03.2021 г.

От изложеното следва извод, че искът за главница е изцяло основателен за сумата съгласно заключението на ССЧЕ – 10170,89 лв.

С оглед изводите, до които съдът достигна, а именно, че предсрочната изискуемост на вземанията е била обявена на длъжника надлежно на 18.03.2021 г., то и договорна лихва се дължи до посочената дата. Изменението на договора поради неизправност на заемополучателя има за последица загуба на преимуществото на срока при погасяване на задължението (чл. 70, ал. 1 ЗЗД) за длъжника. Упражненият избор от кредитора да иска изпълнението преди първоначално определения срок поради съществуващия за него риск преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, поради което уговореното възнаграждение за ползване за последващ период – след настъпване на предсрочната изискуемост, не се дължи – в този смисъл Тълкувателно решение № 3/2019 г. по тълк. д. № 3/2017 г. ОСГТК на ВКС. Съгласно заключението на ССЧЕ размерът на редовната договорна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г. е в размер на 2597,77 лв., в която част искът е основателен и следва да се отхвърли до предявения размер от 2611,45 лв.

По делото се установи, че между страните е възникнало валидно облигационно отношение, породено от процесния договор за кредит, че последният е сключен за рефинансиране на договор за потребителски кредит № 7001022708 и че сумата по процесния кредит е реално предадена, респ. усвоена от ответника по описания, по-горе начин – преведена е по разплащателна сметка с титуляр ответника на 27.04.2021 г., от което следва,

че ищецът е изпълнил задълженията си по процесния договор за кредит.

Ищецът е представил в оригинал процесният договор за кредит с положени от ответника подписи с химикал на всяка една страница. Ответникът не е оспорил, че подписът е негов, съответно не е представил доказателства в подкрепа на твърдението си, че подписът е пренесен от ищеца на всяка една страница посредством специални технически средства.

Неоснователно е възражението, че процесният договор за потребителски кредит е нищожен поради противоречие с добрите нрави и поради неспазване нормите на чл. 11, т. 9 и 10 от ЗПК, вр. чл. 22 от ЗПК, респ. че при това положение ответникът следва да върне само чистата стойност на кредита и то само ако е предявен иск по чл. 55 от ЗЗД. На първо място, ответникът обосновава това свое възражение, като се позовава на практика на ВКС, съгласно която уговорката за лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, е противна на добрите нрави. Следва да се има предвид, че посочената практика е формирана преди приемането разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Съгласно посочената разпоредба ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. По делото се установи, че страните са уговорили ГЛП в размер на 46,67 % и ГПР в размер на 48,97 %. Съгласно заключението на ССЕ това са и действителните стойности на ГЛП и ГПР. Уговорени по този начин клаузите на чл. 9.1. и чл. 10 от договора са в съответствие с посоченото нормативно изискване. Същевременно няма как клауза, която е напълно съобразена с действащите нормативни правила (в съответствие със закона), да е нищожна поради противоречие с добрите нрави. На следващо място, съдът намира, че процесният договор е в съответствие и с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и 11 от ЗПК. Разпоредбата на чл. 9 от процесния договор съдържа подробна информация, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК – посочен е конкретния размер на лихвения процент, че същият се изчислява ежемесечно по метода на простата лихва върху остатъчния размер на главницата по кредита на база 30 дни в месеца и 360 дни в годината. В изпълнение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК процесният договор съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, в него е инкорпориран погасителен план, съгласно който връщането на кредита е разсрочено на 37 месечни погасителни вноски, посочване падежа и размер на всяка от тях, отразено е в конкретната вноски

каква част е главница и каква лихва, както и крайният срок на издължаване, при какви условия кредитът може да бъде обявен за предсрочно изискуем и т. н.

По делото е направен оглед на процесния договор в присъствието на страните, при който съдът е заключил, че размерът на шрифта е 12. Независимо от това, съдът намира, че текстът на договора за потребителски кредит е достатъчно ясен, разбираем и четлив, респ. липсва основание за извод за недействителност на договора по смисъла на чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 10, ал. 1 от ЗПК. С оглед изложеното съдът намира, че изискванията на ЗПК в тази насока са изпълнени, респ. правата на длъжника са защитени в пълна степен. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 6 от ЗПК договорът за кредит съдържа и срок. В чл. 6 от същия изрично е посочено, че договорът е със срок 05.08.2023 г. Бенчмарковете за лихвени проценти – известни също като референтни лихвени проценти или просто лихвен бенчмарк – са подлежащи на редовна актуализация лихвени проценти. В разглеждания случай не е уговорен референтен лихвен процент. Уговореният в договора лихвен процент е фиксиран. При това положение разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9а от ЗПК не е приложима в случая. Изпълнени са изискванията и на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК – в чл. 10 от договора е посочен конкретен размер на ГПР – 48,79 %, и общата сума, която потребителят следва да върне – 19599,29 лв. Спазени са и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗПК, посредством разпоредбите на чл. 12 и 13 от договора. Правото на потребителя да се откаже от договора и условията за това са уредени в чл. 11.3, 11.4 и 20.1 от договора, в чл. 23 е уреден редът за прекратяване на договора за потребителски кредит, а в чл. 24 от договора – наличието на извънсъдебни способи за решаване на спорове за обезщетяване на потребителите, с което са изпълнени изискванията и на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 от ЗПК.

С оглед всичко изложено съдът достига до извод, че процесния договор за кредит е валиден (действителен), отговаря на всички нормативни изисквания, уредени в ЗПК.

По отношение възражението, че претендираните от ищеца суми са погасени по давност:

Вземанията за главница по договор за кредит се погасяват с общата 5-годишна давност, а вземанията за възнаградителна лихва се погасяват с

изтичането на 3-годишен давностен срок с оглед разпоредбата на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В разглеждания случай обективно не е било възможно да изтече давностен срок, за което и да било от претендираните вземания при положение, че непогасения остатък от кредита е обявен за изцяло предсрочно изискуем на 18.03.2021 г., от тази дата е започнала да тече и давност за вземанията, евентуално давността за главницата би изтекла на 18.03.2026 г., а тази за възнаградителната лихва – на 18.03.2024 г. Заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК е подадено в съда на 28.04.2021 г., с което на основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД давността се счита прекъсната. С оглед изложеното възражението за изтекла давност е неоснователно.

Ето защо, съдът намира исковата претенция за изцяло основателна по отношение на претендираната главница и за основателна до размера на сумата от 2597,77 лв. по отношение на възнаградителната лихва, като в тази част искът следва да се отхвърли до предявения размер от 2611,45 лв.

По отношение на разноските:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни. Ищецът претендира и доказва разноски в общ размер на 255,65 лв. за държавна такса и 300,00 лв. за вещо лице. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед защитата, указана на ищеца по делото съдът определя юрисконсултско възнаграждение за ищеца в размер на 100,00 лв. От посочените разноски съобразно уважената част от исковите на ищеца следва да се присъдят 654,96 лв.

Ответникът не доказва извършването на разноски.

Неговият процесуален представител – адв. Н. И., претендира адв. възнаграждение по чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. При този изход на делото и с оглед постигнатия резултат на адв. И. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв., съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения (НМРАВ). При оказана безплатна адвокатска помощ присъденото възнаграждение цели да възмезди положения труд от адвоката, а не представлява присъждане на разноски (по своята правна същност обезщетение) на спечелилата делото страна по чл. 78 ГПК (в този смисъл Определение № 7 от 17.01.2022 г. на ВКС по т. д. № 339/2021 г., I т. о., ТК).

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство. Съобразно изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъди пълния размер на разноските по заповедта за изпълнение, тъй като разликата между присъдените по исковата молба суми и тези по заповедта за изпълнение се дължи на извършено от страна на ответника плащане в размер на 440,00 лв. При това положение на ищеца за заповедното производство следва да се присъдят разноски в общ размер на 305,45 лв. Доколкото заповедното производство е прераснало в исково такова, на ответника не се дължат разноски за процесуално представителство в заповедното производство (в този смисъл Определение № 140 от 19.03.2020 г. по ЧТД № 236/2020 г., ТК, II ТО на ВКС, Определение № 45/23.01.2019 г. на ВКС, ТК, I ТО по ЧТД № 3074/2018 г. и др.).

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Н. П. Т., ЕГН ***** на основание чл. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 430 ал. 1 и 2 от ТЗ дължи на „фирма“ ЕАД, ЕИК ***** следните суми: сумата от 10170,89 лв., представляваща главница по договор за потребителски кредит № 7001198862 от 27.04.2020 г., ведно със законна лихва за периода от 28.04.2021 г. до изплащане на вземането; сумата от 2597,77 лв., представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 05.09.2020 г. до 18.03.2021 г., за които вземания са издадени заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК от 10.12.2021 г. и Изпълнителен лист от 20.02.2022 г. по ЧГД № 24304 по описа за 2021 г. на СРС, III ГО, 148 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за договорната възнаградителна лихва за разликата над уважения размер от 2597,77 лв. до пълния претендиран размер от 2611,45 лв.

ОСЪЖДА Н. П. Т., ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати на „фирма“ ЕАД, ЕИК ***** сумата от 654,96 лв., представляваща разноси в настоящото производство, и сумата от 305,45 лв., представляваща разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА „фирма“ ЕАД, ЕИК ***** на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДВ да заплати на адв. Н. И. И., ЕГН ***** сумата от 400,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатно адвокатска помощ и съдействие в настоящото производство на ответника Н. П. Т..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването на страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____